

EDITURA PARALELA 45

Redactare: Anca Tach
Tehnoredactare: Mihail Vlad
Pregătire de tipar: Marius Badea
Design copertă: Laurențiu Midvichi

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

BÖRJLIND, CILLA

Maree înaltă / Cilla & Rolf Börjlind ; trad. din lb. engleză de
Irina-Marina Borțoi. - Pitești : Paralela 45, 2019

ISBN 978-973-47-3132-9

I. Börjlind, Rolf

II. Borțoi, Irina-Marina (trad.)

821.113.6

Springfoden

Cilla and Rolf Börjlind

Copyright © Cilla and Rolf Börjlind 2012 by Agreement with Grand Agency

Traducerea a fost realizată după *Spring Tide*, de Cilla and Rolf Börjlind,
Hesperus Press Limited, 2014, transpusă de Rod Bradbury.

Copyright © Editura Paralela 45, 2019

Prezenta lucrare folosește denumiri ce constituie mărci înregistrate, iar conținutul
este protejat de legislația privind dreptul de proprietate intelectuală.

www.edituraparalela45.ro

CILLA & ROLF
BÖRJLIND

MAREE ÎNALTĂ

Traducerea din limba engleză de
Irina-Marina Bortoi

Editura Paralela 45

Cilla și Rolf Börjlind au scris scenariile a douăzeci și șase de filme cu Martin Beck pentru cinema și televiziune, precum și manuscrisele pentru mini-seriile lui Arne Dahl despre Grupul A. În 2004 și 2009, seriile lor polițiste „Mormântul“ și „Crimele“ au fost transmise la televiziunea suedeză. De asemenea, Rolf Börjlind a scris scenariile pentru optsprezece filme și a obținut un Premiu Guldbagge pentru scenariul filmului *Yrrol*.

După ce au ajuns să se numere printre cei mai laudați scenariști ai Suediei, Cilla și Rolf Börjlind au îmbrățișat o nouă carieră, cea de autori de bestselleruri. Cărțile lor sunt caracterizate de protagoniști carismatici și descrieri ale Suediei împânzite de conflicte sociale.

Încă dinaintea lansării, *Maree înaltă*, primul volum din seria dedicată Oliviei Rønning și lui Tom Stilton, vânduse drepturile de publicare în douăzeci de țări. După publicare, a fost primită cu euforie de către criticii suedezi.

Sfârșitul verii, 1987

În Hasslevikarna, micile golfuri de pe insula Nordkoster din largul coastei de vest a Suediei, lângă granița cu Norvegia, diferența dintre flux și reflux este de obicei între cinci și zece centimetri. Mai puțin atunci când e maree înaltă. Fenomenul care apare când Soarele, Luna și Pământul sunt aliniati. Atunci diferența este de aproape cincizeci de centimetri. Un cap de om are cam douăzeci și cinci de centimetri înălțime.

În acea noapte avea să fie marea înaltă.

Deocamdată marea era la reflux.

Luna plină făcuse marea șovăitoare să se retragă cu multe ore în urmă, expunând o fâșie lată de nisip umed. Crabi mici și lucioși mișunau pe nisip, sclipind în lumina albastră ca oțelul. Melcii turtiți se agățau cu deosebită forță de stânci, așteptând răbdători. Toate viețuitoarele de pe țărnișă știau că fluxul avea să le acopere din nou.

Trei siluete de pe plajă știau și ele asta. Știau chiar cu exactitate când avea să se întâmple – peste un sfert de oră. Atunci primele valuri blânde aveau să se rostogolească și să umezească zonele care se uscaseră, iar curând presiunea hurutului întunecat din larg avea să împingă val după val, până când inundația produsă de maree atingea punctul maxim.

O maree înaltă. Adică plaja urma să fie acoperită de apă adâncă de cincizeci de centimetri.

Dar încă mai aveau puțin timp. Groapa pe care o săpau era aproape gata. Mergea drept în pământ, preț de aproape o sută cincizeci de

centimetri, cu un diametru de vreo șaizeci. Un trup încăpea acolo perfect. Numai capul avea să iasă la suprafață.

Capul celei de-a patra siluete.

Capul unei femei care stătea la o oarecare distanță, destul de liniștită, cu mâinile legate.

Părul ei lung și închis la culoare flutura delicat în adierea intermitentă, trupul gol strălucea, chipul îi era estompat în lipsa machiajului. Ochii dezvăluiau o absență stranie. Se uita la cei ce săpau mai încolo pe țârm. Bărbatul cu cazmaua trase lama curbată din groapă, răsturnă ultima gră-măjoară de nisip peste mormanul de lângă el și se întoarse.

Terminase.

Văzută de la distanță, de pe stâncile unde se ascunsese băiatul, plaja scâldată în lumina lunii avea o liniște bizară. Siluete întunecate pe nisip, în depărtare, în cealaltă parte a plajei. Ce făceau acolo? Băiatul nu știa, dar auzi mugetul mării care se apropia și văzu cum femeia goală e condusă pe nisipul ud, aparent fără să opună nicio rezistență, apoi o văzu coborâtă într-o groapă.

Băiatul își mușcă buza de jos.

Unul dintre bărbați umplu groapa cu nisip. Mâlul din care se prelingeau picături se așează în jurul corpului femeii ca cimentul ud. Groapa se umplu repede. Când primele valuri răzlețe se rostogoliră către uscat, numai capul femeii ieșea din groapă. Părul ei lung se udă încet, iar un crab micuț i se prinse într-o șuviță închisă la culoare. Femeia se uita fix la lună, fără să scoată un sunet.

Siluețele se retraseră puțin, urcând printre dune. Două dintre ele erau agitate, nesigure. A treia era calmă. Cu toții priveau capul singuratic, luminat de lună, ce ieșea din nisip.

Și așteptau.

Când marea înaltă veni în cele din urmă, se întâmplă destul de repede. Înălțimea apei creștea cu fiecare val și acoperi capul femeii, intrându-i în gură și în nas. Gâtul i se umplu de apă. De fiecare dată când întorcea capul, încă un val îi lovea fața.

Una dintre siluete se întoarse lângă ea și se lăsă pe vine. Privirile li se întâlniră.

Din punctul lui de observație, băiatul văzu cum urcă nivelul apei. Capul ieșit din nisip dispărea și apoi reapărea și apoi dispărea din nou. Două dintre siluete dispăruseră de-acum, iar a treia înainta din nou pe plajă. Deodată, băiatul auzi un urlat înfiorător. Era femeia din groapă, care urlase isteric. Urletul răsună în golul nu prea adânc și reverberă din stâncă după care stătea băiatul, înainte ca următorul val să acopere capul și urletul să fie redus la tăcere.

Apoi băiatul o rupse la fugă.

Marea urcă și rămase nemișcată, întunecată și strălucitoare. Sub suprafața apei, femeia închise ochii. Ultimul lucru pe care-l simți fu o nouă lovitură, mărunță și blândă, din interiorul pântecului. Apoi i se rupse apa.

Vara lui 2011, Stockholm

Vera Chioara avea de fapt doi ochi sănătoși și o privire care putea opri în aer un șoim ieșit la vânătoare. Vederea ei era excelentă, dar își susținea argumentul cu subtilitatea unui baros. Începea cu propria părere, apoi le demola pe celelalte astfel încât toate contraargumentele erau aruncate în toate direcțiile.

Chioară.

Dar iubită.

Stătea cu spatele la soarele care asfințea. Ultimele raze alunecau peste golful Vårta, ricoșând în podul Lidingö și ajungând la parcul din Hjorthagen cu suficientă forță cât să creeze încă un halou elegant luminat din spate în jurul Verei.

— E lumea mea, despre asta e vorba!

Felul pățimaș în care rosti cuvintele ar fi impresionat orice adunare parlamentară, deși vocea ei răgușită ar fi părut nelalocul ei în parlament. Și poate hainele ar fi avut același efect – două tricouri murdare, de culori diferite, în partea de sus, iar în partea de jos o fustă de tul care văzuse și zile mai bune. Și era desculță. Dar în momentul ăla nu stătea într-o cameră a parlamentului, se afla în schimb într-un parc mic și izolat din apropierea docurilor Vårta, iar publicul ei era alcătuit din patru oameni fără adăpost aflați în stări diferite, întinși pe câteva bănci printre stejari și frasini și tufișuri. Unul dintre ei era Jelle, tăcut și înalt, care stătea singur, parcă într-o lume proprie. Benseman stătea pe altă bancă, iar lângă el era Muriel, o drogată tinerică din Bagarmossen. Ea avea alături o pungă de plastic de la cooperativă.

Arvo Pärt moțâia pe banca din fața lor.

La marginea parcului, ascunși după niște tufișuri dese, doi tineri stăteau pe vine. Purtau haine închise la culoare și fixau băncile cu privirea.

— E lumea mea, nu a lor! Corect?

Vera Chioara făcu un gest către un punct din depărtare.

— Vin și dau cu pumnii în rulotă și eu abia mă dezmeticesc și ei stau în fața ușii! Trei! Și cum se mai holbau la mine! „Ce naiba e asta?“ am întrebat eu. „Suntem de la consiliu. Trebuie să mutați rulota.“ „De ce?“ „Urmează să amenajăm terenul.“ „Pentru ce?“ „O pistă iluminată.“ „O ce?“ „O pistă de alergare, o să treacă fix pe aici.“ „Ce naiba spuneți? Nu pot s-o mut! N-am mașină!“ „Din păcate, asta nu e problema noastră. Rulota trebuie să dispară până luna viitoare.“

Vera Chioara se opri să-și tragă răsuflarea, iar Jelle profită de ocazie să caște discret. Verei nu-i plăcea să caști când tuna și fulgera.

— Nu înțelegeți? Sunt trei tipi care stau acolo de parcă ar fi crescut într-un fișet din anii cincizeci, și-mi spun mie să mă duc dracului! Ca niște idioți îndopați să poată să-și scuture slănina peste casa mea? Normal că asta m-a enervat rău, corect?

— Da.

Muriel fu cea care șuieră un răspuns. Vocea ei era cam sfâșiată, subțire și scârțâitoare, și n-ar fi atras niciodată atenția asupra ei dacă n-ar fi luat o doză înainte.

Vera își dădu la o parte părul roșcat și rar și se porni din nou.

— Dar aici nu-i vorba de o porcărie de pistă de alergare, e vorba de toată lumea care-și plimbă șobolanii blănoși și căreia nu-i place să fie aici cineva ca mine, în zona lor selectă. Locul meu nu e în lumea lor curată și ordonată. Despre asta e vorba! Îi doare în cur de noi!

Benseman se aplecă puțin în față.

— Dar știi, Vera, s-ar putea să...

— Bun, hai să mergem, Jelle! Haide!

Vera făcu doi pași mari și îl împunse pe Jelle în braț. Nu-i păsa de ce gândea Benseman. Jelle se ridică, dădu ușor din umeri și se luă după ea. Nu prea știa unde, însă.

Benseman făcu un fel de grimasă. O cunoștea pe Vera. Cu mâini puțin tremurânde, aprinse un muc de țigară mototolit și deschise o cutie de bere. Un sunet care-l făcu pe Arvo Pärt să se trezească la viață.

Femeia care tocmai își vârâse în gură o bucată mare de tort în straturi cu cremă și marțipan avea buze vopsite cu roșu, mult păr cenușiu și creț și „volum“. Așa se exprimase soțul ei la un moment dat: „Soția mea are volum.“ Ceea ce însemna că e destul de lată. Un lucru care uneori o făcea să sufere, alteori nu. În perioadele în care suferea, încerca să-și reducă volumul, cu rezultate nu prea ușor de observat. În perioadele în care nu se simțea prost, îi plăcea să fie cine e. În momentul ăla stătea în biroul ei spațios din corpul C de la Brigada Națională de Criminalistică și mânca pe furiș un tort în straturi cu cremă, ascultând pe jumătate un buletin de știri la radio. O companie pe nume MWM, Magnuson World Mining, tocmai câștigase titlul de Compania Suedeză a Anului din Străinătate.

„Vestea a fost întâmpinată astăzi cu proteste de angajați în multe cartiere. Compania a fost criticată aspru pentru metodele sale de extracție a tantalitului în Congo. Directorul executiv al companiei, Bertil Magnuson, le-a transmis următorul mesaj criticilor săi...“

Femeia care mânca tort opri radioul. Era familiarizată cu numele Bertil Magnuson în legătură cu o dispariție din anii 1980.

Își îndreptă privirea către un portret aflat pe marginea biroului. Fiica ei cea mică, Jolene. Fata îi zâmbea, cu un zâmbet neobișnuit și o privire enigmatică. Avea sindromul Down și vârsta de nouăsprezece ani. Draga mea Jolene, se gândi femeia, ce îți pregătește oare viața? Se întindea după

ultima bucată de tort când se auzi o bătaie în ușa. Împinse repede tortul după câteva bibliorafuri de pe birou și apoi se întoarse către ușa.

— Intrați!

Ușa se deschise și o femeie tânără aruncă o privire înăuntru. Când se uita la tine, ochiul stâng nu era complet paralel cu dreptul – avea puțin strabism. Părul îi era prins într-un coc negru dezordonat.

— Mette Olsäter? întrebă cocul dezordonat.

— Despre ce e vorba?

— Pot intra?

— Despre ce e vorba?

Cocul dezordonat părea nesigur dacă asta înseamnă să intre sau nu. Se opri în cadrul ușii, cu ușa pe jumătate deschisă.

— Mă numesc Olivia Rønning și sunt studentă la Academia de Poliție. Îl caut pe Tom Stilton.

— De ce?

— Fac un proiect despre un caz de care s-a ocupat și trebuie să-l întreb câteva lucruri.

— Despre ce caz e vorba?

— O crimă din Nordkoster din 1987.

— Intrați.

Olivia păși înăuntru și închise ușa. Era un scaun în fața biroului lui Olsäter, dar Olivia nu îndrăzni să se așeze. Nu fără să fie invitată. Femeia din spatele biroului nu era doar vizibil masivă, ci avea și o prezență foarte impunătoare.

Comisar detectiv.

— Ce presupune proiectul?

— Cercetăm anchete vechi ale unor crime și examinăm ce s-ar putea face altfel astăzi, cu ajutorul metodelor moderne.

— Un exercițiu pe cazuri nerezolvate?

— Oarecum.

În încăperea se lăsă liniștea. Mette se uită la bucată de tort cu colțul ochiului. Știa că ar putea fi văzută dacă o ruga pe tânără să se așeze pe scaun, așa că o lăsă să stea în picioare.

— Stilton a plecat, zise ea direct.